

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck

en het lijk in transitio

Deel 4 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Rechercheur De Klerck en het lijk in transitio is een uitgave
van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2021 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: Dion Doornik
ISBN: 978-94-92715-55-5 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-52-4 (e-book)
NUR 331

www.e-pulp.nl
www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1.

Rechercheur Lucien de Klerck wierp met een gepijnigd gezicht een blik door het raam naar de azuurblauwe lucht boven de appartementen aan de overzijde van de Delftsevaart. Nog geen schapenwolkje te bekennen, laat staan een uit de kluiten gewassen stapelwolk. De zon braadde de Rotterdamse binnenstad, onophoudelijk en onbarmhartig.

De Klerck keek niet uit naar het einde van zijn dienst. Die kwam veel te vroeg. Door een aangeboren oogafwijking kon hij niet tegen de ultraviolette straling in zonlicht. Zodra zijn dienst erop zat, moest hij nog een tijdje reizen.

Sinds een maand lagen Annie en hij met hun woonschip aan de rand van de Biesbosch, niet ver van Dordrecht. Voor de laatste etappe van zijn thuisreis moest hij een flink stuk afleggen op zijn vouwfiets. Zelfs met zijn donkerste zonnebril ervoer hij de rit als een pure marteling. Een kappenbril, die zijn ogen volledig afschermde, zou een oplossing zijn geweest, maar eigenwijs als hij was, vond hij dat hij er te veel aandacht mee trok en dat kon hij in zijn vak niet gebruiken. Het enige exemplaar dat hij bezat, lag thuis, opgeborgen in een lade.

Als er niet gauw bewolking kwam opzetten, kon hij beter Annie bellen dat hij een paar uur extra werkte.

Niet dat hij overbezet was. Voor begin mei was het gewoon te warm. Het leek erop dat de leden van het misdaadgilde massaal een paar vrije dagen hadden genomen. Alleen de uniformdienst was druk, vooral met de eeuwige zakkenrollers, ruziezoekers en dronkaards.

De laatste dagen werd de stad ook geteisterd door een nieuwe plaag... een dief met een ongebruikelijk oogmerk. Hij had het voorzien op exclusieve, pikante dameslingerie. Verleid door het uitnodigende weer en wapperende waslijnen stroopte het mannetje de stad af en sloeg her en der toe. Twee keer hadden passanten hem bijna bij de kladden gekregen.

Van een collega uit Utrecht had hij gehoord dat een linteriedief bij hen een jaarlijks terugkerend fenomeen was. De dader van de

Domstad was tot dusver altijd ontkomen. De Klerck verwachtte dat het korps van de Maasstad niet zo nalatig zou zijn.

Een paar dienders hadden het plan opgevat om het mannetje in de val te lokken met een bijzonder aantrekkelijk lijntje, vol met de verleidelijkste slipjes en beha's. Hun strategie had al enige hilariteit in het bureau gegeven. Wie wilden een middagje posten... gluren vanuit de bosjes? Zouden ze op strategische, in het oog lopende locaties meer lijntjes spannen? En zou bureauchef Hakkel de gepeperde rekening van de lingeriewinkel aanvaarden?

Vrijwilligers om te posten waren er bij de vleet. De Klerck rekende erop dat ze de dief uiteindelijk in de kraag zouden vatten.

De deur van de onderzoekkamer ging langzaam open.

Ruben Klaver, de jonge assistent van De Klerck, stapte naar binnen met een blikje cola. Door het zonnige weer leken de sproeten in zijn gezicht zich te vermenigvuldigen.

Hij stapte naar het bureau van zijn leermeester.

'Heb je het al gehoord?' sprak hij opgewonden.

'Wat gehoord?'

'De vondst op de Maasvlakte?' Klaver gebaarde driftig. 'Op de containeroverslag kwamen steeds meer klachten dat de lucht in de buurt van een container niet te harden was. Vanochtend maakten ze de container open en vonden een lijk in ontbinding.'

De Klerck keek zijn collega belangstellend aan.

'Moord?' vroeg hij.

'Ja. Het slachtoffer is doodgeschoten.'

'Waar kwam die container vandaan?'

Klaver trok het colablikje open en nam een slok. Hij liet het metaal zakken.

'Uit de Verenigde Staten... uit New Jersey. Het schip dat hem bracht, is eergisteren gelost. Gelukkig behoort de Maasvlakte niet tot ons werkgebied. De zeehavenpolitie heeft de zaak in behandeling. Ik benijd hen niet.'

'Ze zullen er een flinke dobber aan hebben,' stemde De Klerck in. 'Een lijk in ontbinding... container eergisteren gelost... dan is de moord vermoedelijk in Amerika gepleegd.'

Ruben Klaver knikte.

'Dat denkt de zeehavenpolitie ook. Maar de dode had geen

identiteitsbewijs bij zich en de vingerafdrukken leverden geen match op.’

‘Wat was de bestemming? Nederland?’

Klaver schudde zijn hoofd.

‘Het zijn transitogoederen, bestemd voor Hongarije. De container zou worden overgeslagen op een goederentrein.’

Rechercheur De Klerck streek over zijn stoppelige kin.

‘Een lijk in transitio,’ sprak hij peinzend. ‘Slim van de dader. Als het geen heet weer was geweest, was het lijk pas in Hongarije ontdekt. Gezien de totale reistijd was het dan al zeker twee weken na de moord.’

Ruben Klaver grinnikte.

‘Een bloedhete zon stak een stokje voor dat scenario.’

‘Het blijft een lastige zaak. In Nederland kunnen we er niet zoveel mee. De moord is immers in Amerika gepleegd. De Amerikanen op hun beurt zullen niet zo happig zijn om zich in te zetten voor een onbekende dode in Europa.’

Klaver glimlachte.

‘Ze hebben niet eens een plaats delict voor sporenonderzoek.’

De Klerck knikte somber.

‘Er is een plaats delict op de Maasvlakte. Is in die container het misdrijf ook gepleegd? Als de plek waar de moord plaatsvond zich nog in Amerika bevindt, zijn de meeste sporen na twee weken al lang verdwenen. En met het grote aantal onopgeloste moorden dat de overbelaste Amerikaanse politie al in onderzoek heeft...’

‘Zullen ze het dossier gauw in de onderste la duwen,’ maakte Klaver de zin af.

De Klerck knikte opnieuw.

‘Vooral als er geen rouwende nabestaanden zijn die antwoorden eisen. Het beste aanknopingspunt is de firma die de container verzond. Misschien zal dat de identificatie bespoedigen. Afhankelijk van wie het slachtoffer is...’

Hij maakte de zin niet af. Vanuit zijn bureaula klonk een misthoorn.

Wrevelig trok De Klerck de lade open en viste daaruit zijn smartphone. Hij hield er niet van onderbroken te worden.

Het was de wachtcommandant. Bij de balie stond een heer die een

rechercheur wilde spreken. Het betrof een aangifte wegens bedreiging.

In de hal stond een lange, statige man in een smetteloos, donkerblauw kostuum, waaronder een wit overhemd en wijnrode stropdas. Hij was kalend, met grijze krulletjes aan de slapen. Zijn kin was breed en had een kuiltje erin. Bij het naderen van de Rotterdamse speurder schoven zijn donkere wenkbrauwen iets omhoog.

‘U bent De Klerck, van de recherche?’

Zijn stem was krachtig en welluidend, een geluid dat de hal vulde. Met uitgestoken hand overbrugde hij de afstand. Zijn lichtblauwe ogen schitterden vriendelijk.

‘Mijn naam is Van Oldenborgh,’ sprak hij op beminnelijke toon. ‘Alexander van Oldenborgh. Dank u wel dat u mij te woord wilt staan.’

De hand die De Klerck drukte, voelde warm en stevig. Ondanks de energieke uitstraling schatte hij Van Oldenborgh op rond de zeventig. De bezoeker maakte geen onsympathieke indruk.

De Klerck stelde voor dat ze naar een aangiftekamertje liepen.

Aangiftekamer 2 was nog vrij. De Klerck bood Van Oldenborgh een stoel aan en nam zelf achter de desk plaats.

Hij gebaarde glimlachend naar zijn gast.

‘Van Oldenborgh... een bekende naam.’

Alexander van Oldenborgh knoopte zijn colbertje los.

‘Ik ben directeur van een Rotterdamse onderneming. Wellicht hebt u van ons gehoord? Van Oldenborgh International Movers?’

De Klerck knikte.

‘Een welbekende en vertrouwde naam. Uw onderneming is toch gevestigd aan de A20, op het Veilingterrein?’

Van Oldenborgh knikte.

‘Daar zitten we inmiddels tien jaar.’

‘Ik kom wel eens in het politiekantoor daar, bureau Boezembocht. Van de bovenste verdieping is er onbelemmerd zicht op uw panden. De naam kende ik voorheen ook. Van Oldenborgh is toch een oud familiebedrijf?’

Van Oldenborgh glimlachte.

‘Ik ben de vierde generatie. Mijn kinderen Tristan en Florentine

willen mij opvolgen. Reeds eind negentiende eeuw startte mijn overgrootvader met zijn schuitje een transportdienst tussen Rotterdam en Den Haag. Na dat bescheiden begin zijn we uitgegroeid tot een onderneming met internationale vertakkingen.’

‘Gespecialiseerd in verhuizingen?’

‘Ja, op wereldschaal. Vandaar de naam Van Oldenborgh International Movers. Sinds de coronacrisis zijn wij in Nederland de absolute marktleider. Wij bedienen een internationale klantenkring die bestaat uit particulieren, bedrijven en zelfs orkesten die op een wereldwijde tournee gaan. Met onze hypermoderne warehouse bieden we ook opslag voor inboedels. Voor geen opdracht deinzen we terug.’

De Klerck knikte geïmponeerd.

‘Een afwisselend bestaan.’

Van Oldenborgh glimlachte.

‘Je hoort daardoor boeiende levensverhalen, de verhalen die achter verhuizingen schuilgaan. Soms mooi, zoals een verhuizing om de liefde. Soms tragisch, zoals een faillissement, een echtscheiding of een overlijden.’

‘U reist veel en spreekt uw talen?’

Van Oldenborgh grijnsde breed, zijn lichtblauwe ogen twinkelden.

‘Uiteraard. Maar wij begeleiden nu ook veel Brabantse varkensboeren die willen emigreren, ontsnappen aan de bedilzucht... de rigide regelgeving... van de regering.’ Hij snoof verachtelijk. ‘Nederland raakt zo hardwerkende ondernemers kwijt.’

De Klerck keek de verhuisondernemer vriendelijk aan.

‘U verdient eraan?’

Van Oldenborgh blies zijn wangen wat op.

‘Och, niet buitensporig, meneer De Klerck. Wij staan garant voor betrouwbare, professionele service voor een betaalbare prijs. Niet voor niets beschikt onze firma over alle keurmerken en certificaten die er voor onze branche bestaan. Wij willen daarnaast maatschappelijk verantwoord ondernemen, daarom steunen we al jarenlang projecten in Afrika.’

Rechercheur De Klerck had met grote belangstelling geluisterd. Het deed hem altijd genoeg om succesverhalen van Rotterdamse ondernemers te horen.

Hij gebaarde naar Van Oldenborgh.

‘Staan de bedreigingen met uw onderneming in verband?’

Alexander van Oldenborgh schudde zijn hoofd.

‘Niet direct, tenminste, zei hij. ‘De kwestie houdt Adriana, mijn vrouw, uit haar slaap. Ze kan de spanning niet aan.’

De Klerck knikte begripvol.

‘U wordt beiden bedreigd?’

Van Oldenborgh sloeg zijn ene been over het andere. Hij fronste zijn donkere wenkbrauwen.

‘De bedreiging is aan mijn adres. Adriana heeft de bedreiger twee keer aan de telefoon gehad en is zich rot geschrokken. Al eerder vonden we, bij thuiskomst van een vakantie, een brief met een dreigende, insinuerende ondertoon.’

‘Laat die brief maar even zien.’

Van Oldenborgh schudde somber zijn hoofd.

‘Dat is niet mogelijk. Ziet u, het was geen echte dreigbrief, daarom heb ik hem achteloos terzijde geschoven.’

‘U hebt hem nog wel?’

‘Ik vrees dat hij niet meer te achterhalen is. De schrijver refereerde aan gebeurtenissen uit een ver verleden, zonder ze concreet te benoemen. Hij bleef vaag, onsamenhangend. Zijn naam riep in eerste instantie ook geen herinneringen op.’

De Klerck boog zich naar voren. Zijn wenkbrauwen gingen wat omhoog.

‘De naam? Er stond een naam in de brief?’

‘Ja.’

De Klerck gebaarde wild.

‘Van wie?’

Alexander van Oldenborgh gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij haalde diep adem.

‘Misschien kan ik u beter eerst met de geschiedenis vertrouwd maken. Het betreft een smet op het verder onberispelijke blazoen van Van Oldenborgh International Movers.’

Hij zweeg even. Opnieuw ademde hij diep voor hij verderging.

‘Een kleine dertig jaar geleden was bij ons een jonge vrouw als verhuismanager in dienst. Op een winterdag, aan het eind van de middag, liep ze naar haar autootje. Het was reeds donker en het

parkeerterrein was slecht verlicht. Een man met een bivakmuts overrompelde haar, duwde haar tegen haar eigen autootje en vergreep zich aan haar met bruoit geweld.'

'Afschuwelijk.'

Van Oldenborgh knikte somber.

'Het meisje wist nog een gil te slaken. Een van mijn mensen ving die noodkreet op en snelde haar te hulp. De man met de bivakmuts vluchtte. Mijn dappere medewerker wist hem in te halen en te tackelen. Hij trok hem de bivakmuts van het hoofd en...'

'Hij herkende hem?'

Van Oldenborgh zuchtte.

'Ja.'

'Wie was het?'

'Een ontslagen medewerker, ene... eh, Jos van Trijffel. Een heel vies, gluiperig mannetje. Hij werkte enige tijd bij ons als verhuizer. Ik stuurde hem de laan uit omdat hij Anita Breukers – dat is het slachtoffer – al geruime tijd lastigviel en zich aan haar opdrong. Echt hinderlijk.'

Rechercheur De Klerck knikte begrijpend.

'Dat ontslag vond plaats vóór de verkrachting?'

'Ja. Een week of twee. Daarna bleef hij bij ons terrein rondhangen, loerend op een kans, tot hij op die winteravond toesloeg.'

'Wat gebeurde er daarna? Is Jos van Trijffel inzake verkrachting veroordeeld?'

De verhuisondernemer trok zijn donkere wenkbrauwen fel samen.

'Jos van Trijffel wist zich aan de greep van mijn medewerker te ontworstelen en ontkwam. Natuurlijk deden we aangifte. Van Trijffel kwam niet boven water. Hij verdween simpelweg van de aardbodem. Nadien heb ik die akelige episode uit mijn hoofd gezet.'

'En nu wordt hij opgerakeld?'

Van Oldenborgh zuchtte.

'Ja.'

'Door deze Jos van Trijffel?'

Van Oldenborgh zuchtte opnieuw.

'U hebt het bij het rechte eind, meneer De Klerck,' sprak hij op hoge toon. 'Ja, die vervloekte naam stond onder de brief. Hij schreef dat hij naar Nederland zou terugkeren om een oude rekening te

vereffenen. Hij zit vol rancune.’

‘Ter zake wat?’

‘Zijn ontslag.’

De Klerck trok zijn wenkbrauwen hoog op.

‘Na bijna dertig jaar?’

Alexander van Oldenborgh knikte fanatiek.

‘Ik vond het ook onbegrijpelijk, vooral na wat hij met Anita Breukers heeft uitgespookt. Die afschuwelijke gebeurtenis heeft haar voor het leven getekend. Dat verontrust mijn vrouw juist zo. Hij zinspeelt op wraak. Het schijnt dat hij ons alles verwijt wat er sindsdien in zijn leven misliep.’

De Klerck knikte begrijpend.

‘Er bestaan zulke mensen.’

‘Hij begon over onze dochter Florentine, die destijds dertien was, en vroeg of ze nog altijd van die... eh, geile ogen heeft, en of hij met haar kon daten.’

‘De rotzak!’

‘U begrijpt dat mijn vrouw, die zich de verkrachting van Anita Breukers nog goed heugde, vreselijk schrok. Het is een madman, meneer De Klerck. Een maniak... volkomen doorgedraaid.’

Er viel een korte stilte. De Klerck keek ernstig.

‘Wat is concreet zijn dreigement?’ vroeg hij. ‘Wil hij u vermoorden?’

De ondernemer schudde weifelend zijn hoofd.

‘Dat is me ook niet duidelijk. Het waren vooral verwijten en de suggestie dat hij de kwestie nooit zal laten rusten, dat zij consequenties zal hebben.’

‘Hij liet in het midden wat die consequenties zijn?’

‘Ja.’

‘Het kunnen dus ook juridische stappen zijn?’

Van Oldenborgh trok sceptisch zijn onderlip op.

‘Na dertig jaar zijn ontslag nog aanvechten? Of bedoelt u een eis tot schadevergoeding? Allebei zijn ze volstrekt kansloos.’

‘Dat ben ik met u eens. Maar als wij hem aanhouden, zal hij beweren dat hij daarop zinspeelde, niet op fysiek geweld. Ziet u, het is niet zo eenvoudig hem voor bedreiging te arresteren als de dreigementen niet concreet zijn.’

‘En die opmerking over Florrie dan?’

‘Zijn insinuatie inzake uw dochter is onsmakelijk, schokkend zelfs, maar dat kan hij ook gemakkelijk weerleggen. Feitelijk vroeg hij enkel om een afspraakje met haar, een avondje uit. Het zijn de woordkeus en de historische context die daarvan iets weerzinwekkends maken.’

De ondernemer keek De Klerck verbijsterd aan.

‘Dus u doet niets?’

De Klerck schudde krachtig zijn hoofd.

‘Integendeel. Ik wil graag met hem in contact komen... een hartig gesprek met hem voeren. Ik wil weten wat hem bezielt. Waar kwam de brief vandaan?’

‘Uit Canada. Het stempel was Halifax, in de provincie Nova Scotia. Er was geen adres. Maar hij is nou in Nederland. Hij heeft twee keer gebeld, beide keren vanuit Rotterdamse hotels.’

‘Zei Van Trijffel dat?’

Van Oldenborgh schudde zijn hoofd.

‘Beide keren belde hij naar mijn huisadres en kreeg mijn vrouw hem aan de lijn. Onze telefoon heeft nummerherkenning. De eerste keer belde Van Trijffel vanuit Hotel New York, aan het Koninginnehoofd. Toen ik daar informeerde, bleek hij te zijn vertrokken.’

‘En de tweede keer?’

‘Vanuit het Marriot, aan het Weena.’

‘U informeerde weer naar hem?’

Alexander van Oldenborgh knikte.

‘De vogel was opnieuw gevlogen.’ Hij zuchtte diep. ‘Dat verontrust Adriana juist zo. Die ongrijpbaarheid in combinatie met het treitertootje. Meneer De Klerck, mijn vrouw vreest dat het niet bij zinspelen blijft. Zij vreest voor mijn leven. U moet hem arresteren voor het te laat is.’

Er trilde angst in zijn stem.

Nadat hij Alexander van Oldenborgh de verzekering had gegeven de zaak serieus te nemen, liep De Klerck peinzend de trap op. Het wilde er bij hem niet in dat iemand na tientallen jaren nog wraak zou nemen. Wraak voor wat? Zijn terechte ontslag? Of voor zijn ontmaskering als de brute verkrachter, waardoor hij het land moest ontvluchten?

Hij kende wel types die een wrok koesterden, soms vanwege vermeende misstanden van lang geleden, maar om een generatie later alsnog in actie te komen, dat was bizar, grotesk.

Tenzij...

Van Oldenborgh had De Klerck erop gewezen dat de verkrachttingszaak was verjaard. Jos van Trijffel hoefde geen vervolging te vrezen. Dat kon voor hem de doorslaggevende reden zijn zich alsnog te vergelden.

Ruben Klaver zat achter zijn bureau.

‘Weet je niet dat onze dienst erop zit?’ vroeg De Klerck verbaasd.

‘Jawel.’ De jonge rechercheur glimlachte. ‘Als jij een scherpzinnige speurder bent, kun je wel raden waarom ik op mijn bureaustoel blijf plakken.’

De Klerck trok een scheve grijns.

‘De collegialiteit? De goede sfeer op het bureau?’

Klaver grijnsde breed.

‘Onder andere.’ Hij gebaarde ongeduldig naar zijn collega. ‘Wat had die man jou te vertellen?’

Rechercheur De Klerck deed uitvoerig verslag van het gesprek met Van Oldenborgh. Hij maakte zijn collega deelgenoot van zijn twijfels over de gevreesde wraakplannen van Jos van Trijffel.

‘Jij denkt dat het alleen een soort... eh, misselijke grap is?’ vroeg Klaver.

De Klerck haalde onzeker de schouders op.

‘Ik acht dat zeker mogelijk.’

‘En Jos van Trijffel is de grappenmaker?’

‘Daar ben ik niet zeker van. Het is jammer dat die brief verloren is gegaan. Is hij echt vanuit Canada verzonden? Is de schrijver daarna met het vliegtuig overgekomen? Lijkt me nogal pijnlijk voor een grap.’

‘Dan is het iemand anders,’ concludeerde Klaver. ‘Iemand die aan een Canadese postzegel kon komen, die het stempel namaakte.’

De Klerck schudde opnieuw weifelend zijn hoofd.

‘Hoe komt die persoon dan aan die naam? De naam Jos van Trijffel was bij Van Oldenborgh weggezonden. Deze zaak speelde bijna dertig jaar geleden. Bovendien, zonder identiteitspapieren krijg je geen kamer in Hotel New York en het Marriot.’

Klaver knikte begrijpend.

‘Inderdaad. Dan loopt er iemand rond met een paspoort op naam van Jos van Trijffel. Een vervalst exemplaar... of toch niet?’

‘Als het vervalst is, doet iemand wel uitzonderlijk veel moeite voor een misselijke grap. Van Oldenborgh suggereerde dat zijn oud-werknemer aan lagerwal is geraakt, dat hij daardoor een wrok koestert tegen iedereen die hem ooit de voet dwars heeft gezet.’

Klaver knikte bedachtzaam.

‘Dat zal dan de verklaring zijn.’

De Klerck schudde gedecideerd zijn hoofd.

‘Niet een oud-werknemer die eerst een kamer boekt in Hotel New York, daarna in het Marriot. Ik zou een hotel in een lagere prijsklasse kiezen.’

Klaver fronste zijn wenkbrauwen.

‘Een gek verhaal?’

‘Ja, dat is het. Ik houd het erop dat Jos van Trijffel om een andere reden naar Nederland is gekomen. Wellicht een familiekwestie. Zijn insinuerende telefoontjes zijn voor hem dan een bijzaak, enkel bedoeld om zijn oud-werkgever de stuipen op het lijf te jagen.’

‘Puur een pesterijtje?’

‘Precies. Een treitercampagne voor de lol.’

‘De schoft,’ riep Klaver hartgrondig. ‘Zal ik navragen waar hij momenteel verblijft?’

‘Ja, doe dat.’ De Klerck dacht even na. ‘Ook wil ik het dossier van de verkrachtingszaak inzien, als het er nog is. Misschien vinden we daarin een aanknopingspunt, zoals inlichtingen over zijn familie. Als je...’

De misthoorn van zijn smartphone galmde uit de bureaulade.

Het was de wachtcommandant weer.

‘Lucien, ben je er nog?’

‘Ja.’

‘Kan ik je charteren voor een klus op de ’s-Gravendijkwal?’

‘Wat is daar dan gebeurd?’

‘Een schietpartij bij de Gentleman’s Dream Clubhouse,’ sprak de wachtcommandant luid. ‘Eén dode te betreuren.’

2.

Ze reden via het Weena. Gelukkig was de zon al aan het dalen. De hoge gebouwen aan de linkerkant wierpen een weldadige schaduw over het wegdek. Van de hitte hadden de beide rechercheurs geen last. Hun recherchewagen had in de parkeerkelder onder het hoofdbureau gestaan en was nog heerlijk koel.

Ze naderden de Henegouwerlaan. De Klerck nam de bocht naar links. Al spoedig bereikten ze de 's-Gravendijkwal en reden voorbij een mensenmassa door tot de Rochussenstraat, waar De Klerck een U-bocht beschreef om op de andere weghelft te komen.

Het was net voorbij de Schietbaanstraat. Rechts doemde de donkere gevel op van de Gentleman's Dream Clubhouse. De schreeuwerige, felgekleurde reclame boven de ingang van de seksclub lokte passanten met striptease, private shows en jacuzzi's.

Op twee patrouillewagens en agenten na was het er uitgestorven. Het verkeer werd omgeleid. Alleen aan de overzijde, aan de andere kant van de verdiepte tunneltraverse, groepte de mensenmassa zich samen in de hoop een glimp op te vangen.

De Klerck parkeerde vlak voor het afzetlint. Voor hen op de weg en direct naast een gloednieuwe, zwarte Mercedes waarvan het portier op een kier openstond, lag een kaalgeschoren man op zijn rug. Zelfs van een afstand was te zien dat hulp voor hem te laat kwam.

De Klerck stapte uit. De platanen langs de weg boden genoeg schaduw. Toch besloot hij zijn zonnebril op te houden.

Een jonge agent kwam naderbij.

'De... eh, receptioniste van de seksclub is getuige,' rapporteerde hij. 'Het slachtoffer is een bezoeker. De receptioniste hoorde de schoten en haastte zich naar buiten. Volgens haar reed de schutter op een scooter weg.'

'En de dode? Is zijn identiteit al bekend?'

De agent schudde zijn hoofd.

'De receptioniste wist het niet,' sprak hij somber. Hij wees naar de Mercedes. 'Ik heb het kenteken nagetrokken. De auto staat op naam van een leasemaatschappij. Misschien kan ik in het dashboardkastje of in zijn kleding papieren vinden, maar ik wilde niets

aanraken.’

De Klerck knikte ter geruststelling.

‘Verstandig. Zijn de schouwarts en Forensische Opsporing al onderweg?’

De agent schudde angstvallig zijn hoofd.

‘Wij simpele dienders mogen Forensische Opsporing toch niet oproepen?’

‘Protocollaire nonsens,’ mopperde De Klerck. ‘Bel ze op en zeg dat het namens mij is. In zo’n overduidelijk geval moeten ze niet moeilijk doen. En trommel wat collega’s bij elkaar voor een buurtonderzoek. Noteer ook kentekens van de auto’s die hier staan.’

De agent tikte ter bevestiging aan de rand van zijn petje en liep weg.

De Rotterdamse speurder tilde het afzetlint op, bukte en stapte eronder door. Behoedzaam, erop gespist om geen sporen te verstoren, naderde hij het lijk. Nergens zag hij hulzen liggen. Dat kon erop duiden dat de schutter met een revolver had geschoten.

De Klerck stapte naast de dode. Met beide handen omklemde hij zijn bovenarmen en duwde de duimen in zijn oksels. In deze alerte houding bezag hij het slachtoffer.

Hij schatte hem op tegen de vijftig. De man droeg een zwart shirt met korte mouwen waarin, op borsthoogte, twee inschotopeningen zichtbaar waren. Een straaltje zonlicht dat een gat in het bladderdek vond, deed het met bloed doordrenkte shirt glinsteren. Het gezicht van de dode was bedekt met bloeddruppeltjes. Een spoortje van bloed liep uit een mondhoek naar beneden. Vermoedelijk was een long van de man geraakt en had hij bloed opgehoest voor hij bezweek.

Het leek op een kille liquidatiemoord.

Op de bovenste kootjes van de linkerhand waren letters getatoeëerd. YOLO. You Only Live Once. Een moderne, gepopulariseerde variatie op het Carpe Diem van de Renaissance. Je leeft maar eens, dus haal het maximale uit het leven.

Een wrange gedachte kwam bij De Klerck op. Had deze levensinstelling hem het leven gekost? Had de dode zich ingelaten met duistere lieden die hem gebruikten, misbruikten en met twee schoten afdankten?

Ineens helde de Rotterdamse speurder iets naar voren en nam zijn

zonnebril af. Zijn blik tastte het verstarde gezicht af, bezag de scherp gesneden gelaatstrekken, de staalblauwe ogen. Er roerde zich iets in zijn geheugen. Kon het waar zijn dat hij dit gezicht al eens had gezien? Hij was er vrijwel zeker van. Maar niet recentelijk, in elk geval. Een naam schoot hem niet te binnen.

De Klerck stapte voorzichtig terug naar het afzetlint.

Een donkerblauwe mini, een echte oldtimer, kwam op gematigde snelheid aanrijden om naast de rechercheauto tot stilstand te komen. Dokter Goldschmitz, de jonge schouwarts van de regionale politie-eenheid Rotterdam, wurmde zich uit het autootje.

De arts deed De Klerck altijd denken aan een bekende filmacteur uit de vorige eeuw. Goldschmitz had een markant gezicht met zijn olijfkleurige huid, gekromde neus en glanzend zwarte, achterovergekamde haren.

Met uitgestoken hand stapte de schouwarts op De Klerck af. De Rotterdamse speurder beantwoordde de begroeting met een ferme handdruk.

‘Is het een criminele liquidatie?’ vroeg Goldschmitz.

‘Daar lijkt het op.’

‘Wat doen we? Eerst de belangrijkste formaliteit?’

De Klerck glimlachte.

‘Als je eerst alleen de dood wilt vaststellen. Als Forensische Opsporing er is, kunnen zij het eerste sporenonderzoek verrichten.’

Dokter Goldschmitz knikte tevreden.

‘Daarna vervoeren jullie hem naar het mortuarium zodat ik hem uitgebreider kan onderzoeken.’

‘Dat lijkt me de beste oplossing. We willen de weg niet langer af-grendelen dan nodig.’

De schouwarts verkleedde zich. Met een stofvrije overall, een mondkapje en hoesjes om de schoenen betrad hij de plaats delict. Lang had hij niet nodig.

Behoedzaam keerde hij naar het afzetlint terug en stroopte de overall af. Hij tastte in zijn broekzak. De Klerck wist dat er nu, net als na elke lijkschouwing, een vast ritueel volgde. Dokter Goldschmitz propte een fruitig plakje kauwgom in zijn mond.

De arts kauwde enige tijd tevreden en leek daardoor tot ontspanning te komen. Met de tong duwde hij het kauwgompje in

een wang.

‘Hij is dood,’ rapporteerde hij wat laconiek.

De Klerck glimlachte.

‘Dat komt niet als een grote verrassing.’

‘De rest hoor je later.’

De witte bus van Forensische Opsporing kwam met piepende remmen tot stilstand. Forensisch speurder Oscar Kamp sprong energiek achter het stuur vandaan.

‘Wat hoor ik?’ riep hij jolig met een plat Rotterdams accent. ‘Een dooie bij de Gentleman’s Dream Clubhouse? Vond de schutter dattie beter kon sterven op het hoogtepunt?’

Rechercheur De Klerck schudde afkeurend zijn hoofd. Hij had het niet zo op de grove grappen van Kamp.

‘Als dat het motief, de drijfveer is, heb ik de schutter het liefst binnen een uur achter slot en grendel.’

Oscar Kamp grijnsde breed. Hij gebaarde naar de protserige gevel.

‘Ik ook. Het wordt hier anders veel te bloederig.’

‘Jij bent toch niet kleinzerig om een beetje bloed, Oscar?’ plaagde Jeanne Jonker, zijn collega die fotoapparatuur uitlaadde. ‘Moet ik voor een vervanger bellen?’

‘Bennie nou mal? Wie moet jou opvangen en bijstaan als jij van je stokkie gaat?’

De beide forensisch rechercheurs hezen zich in de voorgeschreven steriele, stofvrije overalls.

Met Kamp, Jonker en dokter Goldschmitz sprak De Klerck af een deel van het onderzoek te verplaatsen naar het politiemortuarium aan de Boezemsingel. Het lichaam kon daar worden bemonsterd, waarna de schouwarts zijn lijkschouwing kon afronden.

De Klerck verontschuldigde zich bij de arts en zei dat hij een getuige wilde spreken.

Met grote passen en Klaver in zijn kielzog beende De Klerck naar de toegangsdeur van het bordeel. Met de vingertoppen duwde hij tegen de glanzend gelakte deur en stapte een vestibule binnen. Een mengeling van parfums prikkelde zijn neusgaten. Onaangenaam. Het was overdadig, te zinnenprikkelend.

Rechts was een receptie en garderobe. Tevergeefs liet De Klerck een speurende blik rondgaan, op zoek naar beveiligingscamera’s.

Achter de balie stond een Chinese schoonheid in een soort gekort-wiekte baljurk met een uitdagend décolleté. Haar ravenzwarte haar golfde langs het gezicht en rustte op haar ranke, ontblote schouders.

Het leek wel alsof dit soort meiden elk jaar jonger werden, dacht De Klerck lichtelijk geïrriteerd. Ze kon niet ouder zijn dan achttien jaar.

Hij trok de zonnebril van zijn hoofd en stapte naar de balie.

Met gitzwarte ogen keek de receptioniste onzeker naar De Klerck op.

‘Recherche?’

De Klerck knikte. Hij toonde haar zijn legitimatiebewijs.

‘Ben jij de getuige?’

De receptioniste knikte benauwd. ‘Het was vreselijk. De schoten. Ik vond hem op de straat. Stervende.’

In haar warme stem klonk een lichte huivering.

‘Daar wil ik uitgebreider met je over praten,’ sprak De Klerck op vriendelijke toon. ‘Maar... om te beginnen... wat is je naam?’

‘Virginie,’ antwoordde zij met een Frans accent. ‘Virginie Kwong.’

De Klerck trok een wenkbrauw op.

‘Is Virginie... eh, wat maagd betekent, je echte naam?’ vroeg hij ongelovig.

‘Mama vindt het een mooie naam.’

‘En jouw mama...’

Virginie viel hem in de rede.

‘Mama is de eigenaresse van deze herenclub,’ sprak ze met een stralende glimlach. ‘Het baantje levert mij genoeg op om mijn studie te betalen.’

‘Wat studeer je?’

‘Ik ben tweedejaars studente geneeskunde. Ik wil gynaecoloog worden.’

Rechercheur De Klerck liet niet merken dat hij onder de indruk was.

‘Laten we het hebben over de schietpartij, Virginie. Is het juist dat het slachtoffer een bezoeker van dit bordeel was?’

‘Ja. Hij is bij zijn vertrek neergeschoten.’

‘Daar zullen we zo over praten,’ zei De Klerck. ‘Kende je het slachtoffer?’

Virginie schudde haar hoofd.

‘Niet persoonlijk. Ik geloof dat hij tot de geregelde gasten behoorde. Maar ik verlaat zelden de receptie. Het is niet mijn taak om... eh, al te gezellig te worden.’

Er klonk een lichte opluchting in haar stem.

De Klerck glimlachte.

‘Je kunt ook niet vertellen hoe hij heette?’

‘Nou,’ begon Virginie aarzelend, ‘dat wist ik niet, maar ik heb het nagevraagd. Hij heette Wilbert. Meer weet ik niet.’

‘Wilbert de Zeeuw?’

Haar dunne wenkbrauwen gingen vlot omhoog.

‘U kent hem?’

De Klerck beantwoordde de vraag niet.

‘Hoe laat kwam hij?’

‘Vroeg. Kort na vier uur. We waren nauwelijks open. Hij zei dat hij had afgesproken met iemand om in een... eh, sfeervolle ambiance een zakelijk gesprek te voeren. Hij betaalde de toegangsfee van vijftig euro voor beiden.’

‘Noemde hij de naam van zijn zakencontact?’

Virginie knikte.

‘Eddy.’

‘Geen achternaam?’

‘Nee.’

‘Je kende hem ook niet?’

Virginie schudde met gesloten ogen haar hoofd.

‘Ik heb hem hier nooit eerder gezien.’

‘Hoe laat kwam Eddy?’

‘Veel later. Rond half vijf, kwart voor vijf. Hij was ouder dan Wilbert en sprak met een licht Brabants accent. Geen boers type. Eerder bekakt. Goed gekleed.’

‘Vertrok hij tegelijk met Wilbert?’

‘Nee, iets eerder.’

‘Hoeveel eerder?’

Virginie haalde weifelend de schouders op.

‘Twee minuten. Ze hadden onenigheid.’

‘Jij was daarvan getuige?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Dat heb ik net gehoord. Van mama en de anderen.’

De Klerck gebaarde naar de deuren.

‘Vind ik hen daar?’

De receptioniste ging hen op hoge hakken voor en hield een deur open naar een ontvangstruimte met een bar, comfortabele zithoeken, een klein rond podium met een verchroomde paal in het midden, en subtiele sfeerverlichting. Rood, zwart en goud waren de overheersende kleuren. De ambiance deed kitscherig aan, de parfumeur was overweldigend.

Enkele zwaar opgemaakte hoertjes, geen daarvan ouder dan dertig, zaten op barkrukken verveeld om zich heen te kijken. Gasten waren er niet. Natuurlijk niet. Bij het eerste teken van onrust hadden zij angstvallig de benen genomen om een confrontatie met de wet te vermijden.

Een oudere, Chinese dame stapte zelfverzekerd en glimlachend op de Rotterdamse speurders af. Ze leek het evenbeeld van de receptioniste.

‘Welke wensen mag ik vervullen om uw verblijf bij ons zo aangenaam mogelijk te laten verlopen? Wilt u champagne van het huis? Koffie? Een hapje? Door het abrupte einde van onze activiteiten hebben we nog volop kaviaar.’

Ze sprak heel gladjes, heel professioneel.

De Klerck fronste zijn wenkbrauwen. Hij vond haar houding ongepast.

‘Een bezoeker van uw bordeel is op uw stoep koelbloedig doodgeschoten,’ sprak hij berispelend. ‘Bent u daarvan getuige?’

Haar professionele glimlach verbleekte, haar gezicht verhardde.

‘Eh... nee.’

‘Maar u kende hem wel?’

‘Ja. Wilbert de Zeeuw is... eh, was een vaste bezoeker.’

De Klerck richtte zich tot alle aanwezigen.

‘Wie heeft iets gezien of gehoord, of kan informatie geven die voor ons onderzoek van belang is?’

Het bleef opvallend stil. Niemand keek de rechercheurs aan. De Klerck draaide zich naar de oudere Chinese dame.

‘Bent u de moeder van Virginie en eigenaresse van dit bordeel?’

‘Ja, dat ben ik.’

‘Wat kunt u vertellen over het gesprek tussen Wilbert de Zeeuw en zijn gast?’

De Chinese bordeelhoudster maakte een grimas.

‘Niet veel. Het ging er verhit aan toe.’

‘Wat was het gespreksonderwerp?’

De bordeelhoudster trok de schouders wat op.

‘Ze spraken gedempt, steeds zachter naarmate de gemoederen opliepen. Het enige wat ik duidelijk heb verstaan, zei de gast bij zijn vertrek.’

Ze zweeg abrupt.

‘Wat zei hij?’ drong De Klerck aan.

‘Hij zei: “Denk niet dat ik je hachje ga sparen, Wilbert.”’

‘Dat is alles?’

‘Dat is alles.’

‘Denk niet dat ik je hachje ga sparen,’ herhaalde De Klerck peinzend. Hij keek de bordeelhoudster strak aan. ‘U weet niet waarom hij dat zei?’

‘Nee, geen idee.’

‘Hoe kwam die uitspraak op u over?’

De bordeelhoudster dacht even na.

‘Als een verkapt dreigement,’ zei ze toen. ‘Als de uitspraak van iemand die een ondergeschikte terechtwijst, maar met een onmiskenbaar intimiderende ondertoon. Wilbert bleef er kalm onder. Hij rekende voor beiden af en vertrok.’

‘Kort na zijn gast?’

Ze knikte.

‘Nog geen minuut later.’

‘Toen volgden de schoten?’

De bordeelhoudster schudde haar hoofd.

‘Die heb ik niet gehoord,’ zei ze en gebaarde naar haar dochter.

‘Daarover kunt u beter Virginie bevragen. Zij heeft ook de schutter gezien. Toen ze de schoten hoorde, is ze naar buiten gehold. Een man op een scooter richtte zijn wapen ook op haar.’

Rechercheur De Klerck wendde zich tot de dochter.

‘Is dat zo?’

‘Ja.’

‘Je bent met het wapen bedreigd?’

‘Ja.’

De Klerck richtte zich tot de moeder.

‘Maak een lijst met de namen van al uw gasten,’ sprak hij streng. ‘Laat niemand achterwege. Wij zullen hen als potentiële getuigen horen. Uw dochter stuur ik naar het hoofdbureau voor het afleggen van een uitgebreide getuigenverklaring.’

Een optocht van drie auto’s reed weg van de ’s-Gravendijkwal. Voorop ging een zwart busje met het stoffelijk overschot van Wilbert de Zeeuw, gevolgd door de mini van dokter Goldschmitz en de witte bus van Forensische Opsporing.

De Klerck stond op de stoep en keek de auto’s tevreden na. Kort had hij overwogen hen te volgen om het verdere onderzoek in het mortuarium bij te wonen. Oscar Kamp had echter beloofd door te bellen als er nieuwe feiten aan het licht kwamen.

Forensische Opsporing had het sporenonderzoek op de ’s-Gravendijkwal afgerond, zonder hulzen te vinden. Met een metaaldetector had Kamp wel een kogel gelokaliseerd. Door het sporebeeld leek het erop dat de schutter zich op de rijbaan had bevonden.

Ruben Klaver keek zijn oudere collega van opzij aan.

‘Heb jij Wilbert de Zeeuw gekend?’

De Klerck reageerde bevestigend.

‘Van lang geleden,’ zei hij. ‘Toen ik als surveillant begon op het wijkbureau aan het Marconiplein in Spangen. Hij had al zo’n kaalgeschoren hoofd. Steevast kon je hem zien in hetzelfde trainingspak van het merk Australian. Gabberhouse was populair. Discotheek Parkzicht in Het Park was zijn favoriete hangplek.’

Ze slenterden naar de rechercheauto.

‘Parkzicht? Dat is toch een deftig visrestaurant?’

De Klerck opende het portier. Hij glimlachte.

‘Nu wel. Maar niet in de jaren negentig. Parkzicht was berucht om de houseparty’s die er werden gehouden. Ik heb Wilbert dikwijls opgebracht. Het was geen kwaai jongen, zolang hij alleen was en niet stijf stond van de partydrugs.’

De beide rechercheurs stapten in.

‘In Parkzicht een feestbeest, de volgende dag een gabber met hangende pootjes,’ spotte Klaver. ‘En een kater op de koop toe.’

De Klerck blikte opzij en grijnsde.

‘Zoiets. Ik belde zijn moeder Aagje wel eens op. Zij kwam dan naar het bureau om uiterst vriendelijk om zijn vrijlating te verzoeken. Zodra ik hem losliet en hij voor haar stond, foeterde ze hem uit. Het leek zo’n flinke knul. Maar onder haar beschimpingen zag je hem ineens krimpen.’

Ruben Klaver lachte.

‘En zijn vader?’

‘Kende hij niet. Aagje de Zeeuw werkte vroeger als barmeisje. Ze werd zwanger van een Britse zeeman op de wilde vaart. Die was al met de noorderzon verdwenen voor zij erachter kwam dat ze in verwachting was. Ze heeft Wilbert alleen opgevoed.’

‘Woonde hij nog steeds in Spangen?’

De Klerck haalde de schouders op.

‘Zijn moeder wel, vermoed ik. Ze staat alleen niet meer in de telefoongids. Ik heb gebeld om haar adres. Zodra we dat hebben gaan we naar haar toe.’

Ruben Klaver trok zijn wenkbrauwen iets op.

‘Moeten we niet eerst Virginie verhoren?’

‘Laat haar maar even sudderen,’ sprak De Klerck met een grimmig lachje. ‘Het zal haar onzekerder maken. Ik ben benieuwd welk effect dat heeft op het waarheidsgehalte van haar verklaring.’

Klaver fronste zijn wenkbrauwen.

‘Hoezo? Waarheidsgehalte?’

De Rotterdamse speurder keek grijnzend opzij.

‘Ik heb een donkerbruin vermoeden, beste Ruben, dat Virginie en haar moeder ons wat op de mouw spelden.’